

[S. Munk.]

stort et Beløb. Ja, det har jeg sagt, og det er paa ny understreget af Handelsministeren, at det er rigtigt. De 3 Mill. Kr., man ønskede i Laan, stod aldeles ikke i Forhold til de nye Fabrikationer, man havde optaget, Fabrikationerne af Plovskær og støbte Rør. Jeg bygger denne Opfattelse paa Beretningen, der siger:

„For Udvalget staar det som tvivlsomt, hvorvidt Optagelsen af de nævnte nye Fabrikationer, hvis Igangsættelse ikke var forbundet med Udgifter, der blot tilnærmelsesvis staar i Forhold til det ansøgte Beløbs Størrelse, danner et forsvarligt Grundlag for denne Henvendelse til Staten, og efter foretagne Undersøgelser kan det udtales, at Fabrikationen er af ringe Betydning for Selskabets Videreførelse, da det er tvivlsomt, om den overhovedet er lønnende.“

Denne Udtalelse er Baggrunden for mine Bemærkninger om, at det ingen Forbindelse havde med de nye Fabrikationer, naar man henvendte sig til Staten om et Laan paa 3 Mill. Kr., eller at denne Henvendelse ellers viste, at Selskabets Ledelse overhovedet intet Overblik har haft over, hvor meget Igangsættelsen og Produktionen af disse Ting vilde komme til at koste Firmaet.

Men Hovedsagen for det ærede Medlem Hr. Christmas Møller er altsaa at vælte Ansvaret for det, der er sket, over paa Handelsministeriet. Efterhaanden som denne Beretning imidlertid vil blive kendt, vil enhver indse det fuldkomne meningsløse i en saadan Fremgangsmaade.

Til Slut vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen, som talte om Aktionæren Kjørboel — det ærede Medlem mener altsaa i dette Tilfælde Aktionæren Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund —, og som sagde, at man fra den Side kunde have paa-talt de Ting, som har været omtalt her, de daarlige Forhold, de høje Dividender, at det ærede Medlem aabenbart ikke ved, at ikke alene Kjørboel, men ogsaa hans For-gænger i Smedeforbundet gentagne Gange paa Generalforsamlinger i Burmeister & Wain har advaret mod Udbetalingen af de høje Dividender og Tantiømer og har hen-vist til, at man burde føre en fornuftig Kon-solideringspolitik i Stedet for. Saaledes er det faktiske Forhold. Der er ikke fra den Side forsømt noget som helst, man har netop været inde paa at paapege, at her skulde man passe paa, for der kunde komme daar-lige Tider.

Det kommunistiske Parti siger som

sædvanlig: Vi er imod Lovforslaget! uden at det stiller noget som helst andet op. Det er som sædvanligt fuldkommen negativt, det stemmer imod, og er fuldkommen lige-glad med, om denne Virksomhed stopper, og dermed Tusinder af Arbejdere bliver uden Beskæftigelse.

Madsen-Mygdal: Jeg er vedblivende af den Opfattelse, at en meget lang Første-behandling af denne Sag er til liden Nytte. Skal der endelig foregaa en omfattende Drøftelse her i Tinget, tror jeg, den med et bedre Udbytte kan finde Sted, efter at Sagen har været overvejet i et Udvalg. Jeg skal derfor for mit Vedkommende indskrænke mig til to ganske korte Bemærkninger til den højtærede Handelsminister.

Jeg vil da først sige, at det forekommer mig, at den højtærede Handelsminister var lidt for højt oppe i de stærke Ord, hvormed han rettede Bebrejdelser mod Ledelsen af Burmeister & Wain for den Letsindighed og Optimisme, den havde vist i 1930 og 1931 ved den store Kapitalbinding, der fandt Sted ved Udvidelsen af de faste Anlæg. Det er meget let, og det er maaske ogsaa meget fristende bagefter at rette saa-danne Bebrejdelser. Naar det hele er redet ud, og man kan se, hvad der er sket, saa kan enhver pege paa det, der var Fejlen, og sige: Da gjorde du den store Fejl! Men det forekommer mig dog, at den højtærede Handelsminister bruger lidt for stærke Ord, og jeg ser heller ikke, hvad Nytte disse stærke Ord skal være til; og jeg kan ikke undlade at sige den højtærede Handels-minister, at det forekommer mig ikke, den Regering, han er Medlem af, egentlig er i en Situation, som berettiger den til at rette Bebrejdelser mod andre for Optimisme og letsindig Ledelse i finanspolitisk Henseende.

Det var i 1930 og 1931, det skete; men det er jo ikke blot Burmeister & Wain, der er ramt af denne Krise, det er hele vort Samfund, som er i allerhøjeste Grad kriseramt. Og jeg maa minde om, at vi fra vort Partis Side i Efteraaret 1930 tillod os at gøre opmærksom paa, hvad det var for Krisevanskeligheder, vi gik i Møde; men da blev vi fra Regeringens Side pure afvist, man bebrejdede os, at vi overhovedet talte om Krise. Saa sent som i Foraaret 1931 stod Regeringens Chef paa denne Talerstol og udtalte nogle Ord, jeg synes var meget letsindige, om „disse Bønder, som fik for lidt for deres Smør og Flæsk, men det skulde man jo ikke lægge Vægt paa“ o. s. v.

Det Forslag til Tillægsbevillingslov, vi nu har set, og som altsaa er Resultatet af